

1. Χρήστο, είσαι ένα από τα παλαιότερα, πιο δυναμικά και ενεργά μέλη του συλλόγου. Τι είναι αυτό που σε έκανε να ασχοληθείς με την ορειβασία;

Η αγάπη για τη φύση και οι δραστηριότητες που πραγματοποιούνται μέσα στο φυσικό περιβάλλον. Η αναμέτρηση με τον εαυτό σου και τα όρια αντοχής που έχει ο άνθρωπος πάντα με συναρπάζει. Η ορειβασία σου προσφέρει απλόχερα όμορφες εικόνες και συγχρόνως ανακαλύπτεις τα όριά σου, τις αντοχές σου γίνεσαι πιο ταπεινός, πιο υπομονετικός μπροστά στο μεγαλείο του ορεινού τοπίου. Η επιβλητικότητα των βουνών σε καθηλώνει και τότε νιώθεις πόσο ασήμαντος είναι ο άνθρωπος μπροστά σ' αυτούς τους τεράστιους όγκους. Τέλος όλοι οι ορειβάτες είμαστε μια περίεργη πάστα ανθρώπων που τους αρέσει η ταλαιπωρία.

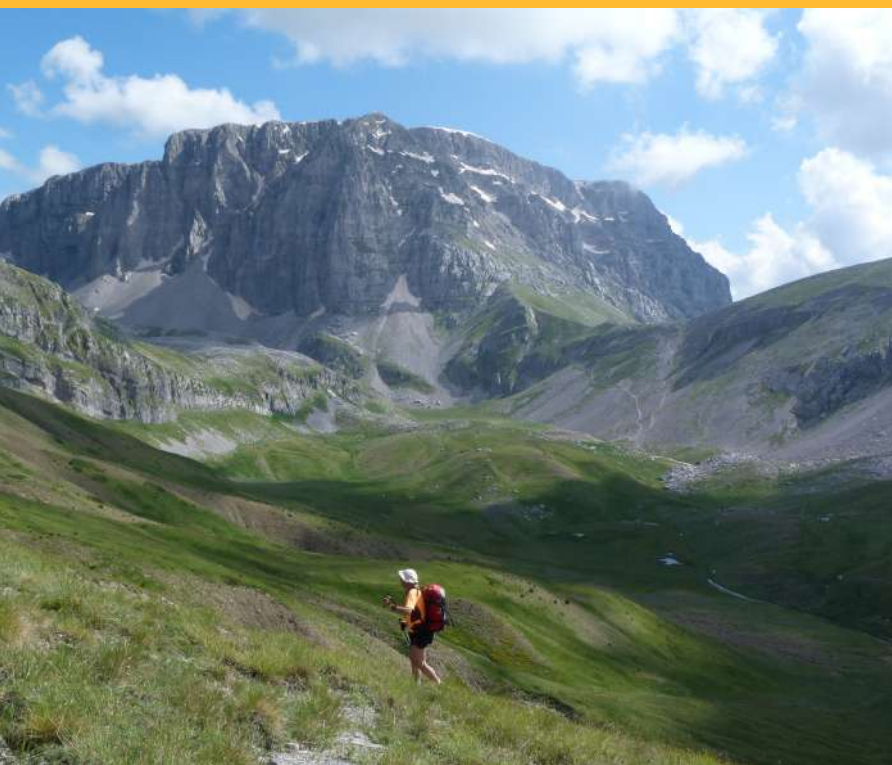

2. Ποια ήταν η πρώτη εξόρμηση στην οποία συμμετείχες και πως ένιωσες ανεβαίνοντας στην κορυφή;

Η πρώτη μου ορειβατική εξόρμηση ήταν στην κορυφή Αστρί (1.823μ) πάνω από το Αστροχώρι Άρτας, τον Ιανουάριο του 1994. Ο καιρός ήταν καταπληκτικός. Είχε βοριαδάκι και η διαύγεια ήταν απίστευτη. Τότε για πρώτη φορά είδα στα ανατολικά να ξεπροβάλλει ο Όλυμπος. Αυτό ήταν κόλλησα.

3. Ποιος είναι ο πιο όμορφος ορειβατικός προορισμός για σένα και γιατί;

Τα βουνά των Αγράφων. Μπορεί να μην έχουν μεγάλο υψόμετρο όπως τα Τζουμέρκα και η Τύμφη, ο Σμόλικας ή ο Γράμμος (που και αυτά είναι πολύ όμορφα), αλλά μόνο στα Άγραφα νιώθεις την τέλεια απομόνωση στη φύση. Εκεί θα δεις μικρούς απομακρυσμένους οικισμούς αποκομμένους από τον έξω κόσμο, φαράγγια δυσπρόσιτα, κορυφές σαν σούβλες, αέρινα διάσελα, πανέμορφα δάση, ορμητικά ποτάμια, άγρια πανίδα και χλωρίδα και καταπληκτικούς ανθρώπους τέλεια εναρμονισμένους στο φυσικό περιβάλλον.

4. Τα τελευταία χρόνια άρχισες να ασχολήσε και με το τρέξιμο (δρόμο και ορειβατικό). Τι είναι αυτό που σε συναρπάζει σε έναν αγώνα και τι στην ορειβασία;

Η απάντηση είναι η ίδια. Η αναμέτρηση με τον εαυτό σου, τα όρια αντοχής, η ταλαιπωρία.

5. Θα ήθελες να μοιραστείς μαζί μας μια αστεία στιγμή ή κάτι που δεν θα ξεχάσεις;

Επειδή μου αρέσει το χιούμορ και ο αυτοσαρκασμός κάνω πολλά αστεία και πειράγματα στους συνορειβάτες μου. Γιατί χωρίς γέλιο και πειράγματα το βουνό δεν ανεβαίνεται. Το πιο συνηθισμένο αστείο που κάνω στους καινούργιους ορειβάτες είναι πως τους λέω λαθος τις ώρες της ανάβασης. Τους λέω, δηλαδή, πιο πολλές για να τους βλέπω να απογοητεύονται ή πιο λίγες. Μετά τους κάνουμε χάζι με τους παλιούς και τους βλέπουμε να νευριάζουν όταν η διαδρομή δε λέει να τελειώσει...

Η στιγμή που δεν θα ξεχάσω ποτέ είναι όταν γλίστρησα στα Τζουμέρκα στην κορυφή Καταφίδι. Πάτησα σε μία κορνίζα χωρίς να το καταλάβω. Λόγω ομίχλης και χιονοθύελλας η ορατότητα δεν ήταν καλή οπότε δεν μπορούσα να δω που είχα πατήσει. Σταμάτησα με το πιοτέ λίγα μέτρα πιο κάτω πριν από ένα μεγάλο γκρεμό. Τότε κατάλαβα πόσο σημαντική είναι η ζωή και πόσο επικίνδυνο το βουνό όταν δεν το σέβεσαι.

6. Θεωρείς πως η ορειβασία στην Ελλάδα έχει μέλλον; Για πιο λόγο να ασχοληθεί ένας νέος με την ορειβασία - πεζοπορία;

Στην Ελλάδα δεν έχουμε ούτε αθλητική ούτε ορειβατική κουλτούρα. Πρέπει να κάνουμε μεγάλη προσπάθεια οι ορειβατικοί σύλλογοι για να πείσουμε τα νέα παιδιά να ασχοληθούν με αυτό το ωραίο άθλημα. Αυτό θα γίνει μέσα από συνεχείς εκπαιδεύσεις με σχολές αναρρίχησης και ορειβασίας για να νιώσει ασφάλεια κάποιος για να έρθει στο βουνό.

Εμείς ξεκινήσαμε χωρίς γνώσεις και κανόνες. Αυτό ήταν πολύ επικίνδυνο και πολλά πράγματα νομίζαμε πως τα ξέραμε σωστά τα είχαμε μάθει λάθος. Μέσω της εκπαίδευσης οι νέοι θα αποκτήσουν γνώση του αθλήματος, θα μάθουν να σέβονται τη φύση, να την αγαπούν και τότε αυτή δεν θα τους προδώσει.

Χρήστο ευχαριστούμε πολύ για αυτή τη συνέντευξη.

Και εγώ ευχαριστώ τον ΕΟΣ Άρτας για την ευκαιρία που έδωσε σε όλους μας να γνωριστούμε λίγο καλύτερα.